Béres Attila

Pad

Kalász István fényképéhez

A kőpárna a szálkás derékalj
a takaró térdig épp elég
valahol a senki földjén volt élet
lakó nem látható
semennyi test semennyi lélek
sóhajnyi emlék sem lebeg feléd
se lábnyom se hangya
se bogár se macska
se beteg galamb
se múlt se jövő
se érzés se gondolat
morzsányi hit se
Ima vagy töredék eszme
a fehér csikkszőnyeget
örző angyalok terítették
amíg még vigyáztak
nincs nyelve nem kondul
néma harang ring valahol
magába veszve
majd utóiratban
karlendítéssel jön az alkony
tapossa az élet hűlt helyét
itt nem lakik nem lakott senki
semmi látnivaló
tessék csak szépen elhaladni
azt mondtam továbbmenni!